

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XXV. Quomodo Episcopus transitis insidiis Iulinam venerit, & ipsam de
apostasia correxerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

arma arripiunt, funambulos tenent, nauigantes inuadunt,
fanguinem Episcopi super omnia sitientes.

At verò Stetinenses, & nostri, qui cum Episcopo erant, arma capiunt, ex rate profiliunt, partim terra, partim aqua consistunt, vim viribus audacter arcentes. Cumque aliquandiu pugnatum esset; hi, qui de insidiis erant, à Stetinensisibus cœperunt agnoscere, & confusi de malefacto, fugerunt. At sacerdos, qui hæc machinatus fuerat, eadem horâ domi cum amicis suis residens, paralyti, & vehementissimo languore vexari coepit, suis, ut arbitror Diis eum laniantibus: cumque ore, oculis ac tota facie distortam frontem ad scapulas verteret, & miserabilis corporis agitatione in mortem solueretur, exclamauit: *hac patior, propter insidias & mala que contra Ottonem feci.* In cali. hac uita finiuit. Tantus autem factot securitus est, ut Pluto ipse infernalis, vel quisquis illic maximus est, ab eius fauibus spirare putaretur.

Item aliud quidam de sacerdotibus Ottoni contrarius, cùm ad negotia sua cum institutoribus forte nauigaret, & in Insula quadam nauit, ut assolent, ad suas commoditates applicuiscent, iste alienata mente, nec vultu nec voce sanum quid agens, acomitibus notatus est: cumque seorsim ab aliis in sylua, veluti per amentiam, vagatur, iuuenes quidam, quasi per lasciviam, secuti delirum, fune per guttur ad arborem ligant & discedunt. Ille verò incautis nexibus, vinculorum impatiens, se soluere luctabatur: sed diuino iudicio constrictus per funis strangulatus, qui collo innectus erat, intercluso anhelitu, mortuus est.

Quomodo Episcopus transitis insidiis Iulianam venerit, & ipsam de apostasia correxerit.

C A P V T X X V.

Episcopus autem, Dei protectus auxilio, cùm Iulianam venisset, nihil ibi aduersitatis inuenit. Omnes, eius redargutiones de apostasia, seu de aliis cognoscunt peccata sua.

*Quos Ecclesia
S. Otho recon-
stituit.*

excessibus, patienter ferebant; indigna & mala opera sua dignis emendationibus ad eius doctrinam expurgare & corriger parati. Ille vero per manus impositionem, & sacri verbi exhortationem sancta & Apostolicae Ecclesie omnes reformati, baptizatis pueris, & quoscunque sacramenti huius expertes inuenit. Sicut enim exemplo Stetinenium pridem a fide recesserant, ita denuo conuersis illis facile conuerterebantur. Illos enim per omnia imitari quasi pro sententia eis fuit.

De illuminata ibi ceca muliere.

C A P V T X X V I .

*Sefridus.
Edit. Canij.
cap. 23.*

*Notamirabi-
lem morem.*

*Mulier ceca
visum recipit.*

*S. Otho amoyet
ab gloriam
patram mira-
cula.*

Vm autem sacris operibus illic instaret Epilcopus, mulier quædam in rure posita, nescio, quo evenit, subita cæcitate percussa est. Audiens autem Antistitem adhuc esse in ciuitate, duci se illò iubet, & veniens corruit ante pedes eius, auxiliū petens super cladesua. Signum autem æris ante fores pendebat Ecclesiæ, quod simplices, cum intrabant oraturi, quasi ad excitandum sanctos, pulsare consueuerant. Episcopus ergo dum ad succurrentum, à muliere crebro inuocaretur; Vade, ait, mater, vade ad Ecclesiam, quassa campanam, excita S. Adalbertum, yrte adiuuet. Abiit illa, Deum & S. Adalbertum inuocans, arreptaque fune, non priùs à pulsatione signi cessauit, quām lumen oculorum reciperet. Videntes autem ciues gratias agunt Dominō super gratia huiuscmodi, & magis in fide Catholica roborati sunt.

Sed dum hoc factum Episcopi meritis adscribere vellent, prohibuit eos dicens: non me miraculorum factorem, sed peccatorem sciatis. Potius hoc beati Martyris Adalberti meritū adscribendum certissime noueritū. Num oblii esti, quomodo priori anno, cum tota ciuitatis incendio vastaretur, hanc adiculam suam beatus Martyr in mediis flammis positam liberavit? Sed moneo, yt illius calamitatis memore,